

РЕШЕНИЕ

№ 582

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско
дело № 20211100515196 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК, във вр. с глава XXVI от ГПК.

С решение № 20204605 от 28.10.2021, постановено по гр. дело № 54770 по
описа за 2019 г. на Софийския районен съд, III гражданско отделение, 92
състав, е прекратен с развод брака, сключен на 19.04.2019 г. в Албания, за
който е съставен акт за граждански брак № 0118/09.05.2019 г. на длъжностно
лице по гражданско състояние в община Добрич, между Я.Л.И., ЕГН
*****, и И.И., роден на *. в Албания, като дълбоко и
непоправимо разстроен, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 от СК,
като е постановено след прекратяване на брака И.И. да носи брачното си
фамилно име И., на основание чл. 326 от ГПК. Осъдени са двете страни да
заплатят по сметка на Софийски районен съд сумата от по 25.00 лева -
държавна такса при решаване на делото по иска за развод.

Въззивна жалба е подадена от ответника И.И., чрез особения му
представител адв. Г.А.. Прави се искане да бъде осъществена методическа
проверка върху решението на първоинстанционния съд, което следвало да
бъде отменено като въззивният съд следвало да установи по свой почин
неговата неоснователност. Сочи се, че в случая ставало дума за сключване на

брак с цел удовлетворяване на материална изгода, което било вид легален бизнес. Неправилно били „акредитирани“ показанията на свидетелката Х.-А., които били безпочвени и непоследователни. С „доуточнение“ към въззивната жалба се сочи, че от доказателствата по делото се виждали множество противоречиви факти, които показвали за липсата на един нормален брак между съпрузи, където да липсват каквито и да е користни цели. В тази връзка следвало да бъде сезиран въззивният съд с цел да осъществи методически контрол върху основателността, въз основа на която почивало решението на първоинстанционния съд. Налице бил брак, в който липсвало наличието на нормални човешки отношения преди сключването му, а вид трудно доказуем бизнес. Съдът бил този, който като преценира доказателствата, да прецени дали има наличието на такъв и да постанови решението си.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба е постъпил от въззиваемата Я.Л.И., ищца в първоинстанционното производство, чрез процесуалния □ представител адв. С.С.. Сочи се, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Твърденията, изложени във въззивната жалба, били обидни и клеветнически. Срещу ответника И. Д. било образувано производство за извършени престъпления спрямо ищцата – закана за убийство по чл. 144, ал. 3 НК, както и производство за престъпление по и чл. 179, ал. 1 НК. Прави искане обжалваното решение да бъде потвърдено.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо. По същество то е правилно в обжалваната част, поради което на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните, въззивният съд намира следното:

Първоинстанционният Софийски районен съд е бил сезиран от Я.Л.И., чрез процесуалния □ представител адвокат С.С., с искова молба, с която са били предявени искове по чл. 47, ал. 1 т. 3 СК за унищожаване на брака, сключен между нея и И.И., евентуално по чл. 49 СК за развод поради дълбоко и непоправимо разстройство на брака. В исковата молба се твърди, че ищцата и

ответникът сключили граждански брак на 19.04.2019 г. в Албания, като в тази връзка е съставен акт за граждански брак № 0118 от 9.05.2019 г. на община Добрич, като от брака си съпрузите нямали ненавършили пълнолетие деца, нито семейно жилище. Ищцата сочи, че след брака с ответника заживели отделно, тя – в България, а той – в Албания. Ответникът поиска издаването на виза за пребиваване в България, но такава му била отказана от българските власти, които предупредили ищцата да бъде внимателна относно съжителството си с него. След като И.И., с предбрачно име И. Д., не успял да се сдобие с виза за пребиваване, същият настоявал ищцата да прекрати трудовия си договор в България и да замине за Германия. Тя отказала. Установила, че намерението на ответника е да влезе безпрепятствено в страните от ЕС, като използва новата си самоличност – след сключване на брака същият приел фамилното име на ищцата. Впоследствие ищцата разбрала, че ответникът има сключен и друг граждански брак с румънска гражданка Ю. Д.. Чрез писмената кореспонденция, която водели, ответникът започнал да отправя заплахи към ищцата, касаещи нейния живот и здраве. Същата сезирала прокуратурата за извършени от ответника престъпления по чл. 144, ал. 3 НК и чл. 179, ал. 1 НК. Доколкото ищцата вече изпитвала единствено страх от ответника, както и като се вземе предвид факта, че съпрузите не са живели заедно от сключването на брака, моли съдът да го унищожи на основание чл. 47, ал. 1 ,т. 3 СК, а в условията на алтернативност – да прекрати брака като дълбоко и непоправимо разстроен на основание чл. 49, ал. 1 СК, без да се произнася по вината на съпрузите.

Ответникът И.И., чрез назначения му особен представител - адвокат Г.А., оспорва исквете.

С протоколно определение от 2.06.2021 г. по гр.д. № 54770/2019 г. на Софийски районен съд е прекратено производството по делото по отношение на предявения иск по чл. 47, ал. 1, т. 3 СК, във вр. с чл. 7, т. 1 СК за унищожаване на брака, сключен между страните на 19.04.2019 г. Искът бил оттеглен от процесуалния представител на ищцата, след като е била приета като доказателство по делото справка, изготвена от МВР, дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, в която се сочи, че между ответника И. Д. и румънската гражданка Ю.-А.Ч. е бил сключен брак на 3.10.2015 г., прекратен с решение № 9764 от 11.12.2019 г. на съда в Плоещ, Румъния. Към справката е приложено и извлечение на удостоверението за

брак между И. Д. и Ю.-А.Ч..

Във въззивната инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Предвид изложените във въззивната жалба оплаквания, касаещи първоинстанционното решение, въззивният съд не намира никакво основание да излага отново възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка и да изгражда други изводи, различни от неговите. На основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд, правейки ги по този начин част от своя съдебен акт.

Според чл. 49 СК развод се допуска само при дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка. В тази връзка въззивният съд съобразява задължителните постановки на Постановление № 10 от 03.11.1971 г. на Пленума на ВС, което не е загубило силата си. Възприето е с цитираното постановление, че дълбоко е това разстройство, при което между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие, а брачната връзка съществува само формално, бидейки изпразнена от съдържанието, вложено в нея от закона (чл. 13 - чл. 17 СК, включително и от имуществена гледна точка). Непоправимо е разстройството, което не може да се преодолее и да се възстановят нормални отношения между съпрузите.

В процесния случай от доказателствата по делото безспорно се установява, че съпрузите са във фактическа раздяла, датираща още от момента на сключване на брака им, същите никога не са имали никакъв съвместен живот заедно. Нещо повече – установява се, че ответникът е имал сключен граждански брак с румънска гражданка – Ю.-А.К. датиращ от 3.10.2015 г. и прекратен на 11.12.2019 г., т.е. след завеждане на исковата молба от ищцата по настоящето дело.

При тези фактически данни въззивният съд намира, че е налице дълбоко и непоправимо разстройство на брака, като споделя мотивите на първоинстанционния, че бракът е бил сключен единствено с цел придобиване на гражданство от ответника и преминаване на границите на Европейския съюз, т.е. бракът е бил изначално изпразнен от предписваното му от закона, морала и добрите нрави съдържание. Състоянието е обективно и не може да бъде преодоляно. При това положение въззивната инстанция формира категоричен извод, че бракът правилно е прекратен с развод по реда на чл. 49 СК.

Неоснователен е изтъкнатият с въззивната жалба довод за необоснованост на обжалваното първоинстанционно решение, поради това, че са кредитирани показанията на единствения разпитан по делото свидетел. Въззивният съд намира, че изложеното от свидетелката Х.-А. изцяло кореспондира с останалите приети по делото доказателства относно липсата на съвместен живот на двамата съпрузи.

При липса на изрично искане от страна на ответника И.И.. за възстановяване на предбрачното фамилно име, правилно е постановено същият да продължи да носи брачното си фамилно име.

От брака няма родени деца, не се твърди да има и семейно жилище, обитавано от съпрузите.

Доколкото правните изводи на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния, обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и на основание чл. 329, ал. 2 ГПК, във връзка с чл. 18, ал. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, въззивникът И.И.. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 25 лева – държавна такса по въззивната жалба.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20204605 от 28.10.2021 г. по гр. дело № 54770/2019 г. на Софийски районен съд, III гражданско отделение, 92 състав.

ОСЪЖДА И.И., роден на *****. в Република Албания, да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 25 лева (двадесет и пет лева) – държавна такса по въззивната жалба.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____